

[Henry Christensen.]

heden af København, og det var umuligt at få ministeren med til at placere det et sted ude i landet. Man kunne nævne mange eksempler på, at man netop fra ministerierne og centraladministrationens side i praksis afstår fra at medvirke til egnsudvikling og decentralisering, hvor det er muligt, fornødent og ønskeligt.

Hvad den statslige virksomhed i øvrigt angår, er det klart, at den ganske særlig vil komme til at udfolde sig, når det gælder om at iværksætte hjælpeforanstaltninger i form af trafikanlæg, havne, og hvad der ellers skal til, for det er netop omkring sådanne anlæg, nye erhvervsmuligheder kan opstå. Men hvor det gælder den lokale erhvervsudvikling og egnsudvikling i øvrigt, tror jeg man gør sig skyldig i en stor misforståelse, når man mener, at linjen her fremdeles skal være den, at udviklingen skal dirigeres centralt af et bestemt organ. Vi har egnsudviklingsrådet, der skal hjælpe til og virke over hele landet, og vi har et egnsplansekretariat, der sender skitser ud og bestemmer, at nu skal der udvikle sig noget det ene og det andet sted; så sættes der pludselig en voldsom spekulation i gang, sådan som vi f. eks. har oplevet det i Køge Bugt-området, uden at planen har været under indflydelse af eller genstand for et tilstrækkeligt forarbejde hos de lokale myndigheder, som kender forholdene i området.

Allerede da vi drøftede spørgsmålet om Køge Bugt-loven, fremsatte vi fra venstres side generelle synspunkter, der ikke alene tog sigte på dette specielle område, men som også kunne danne basis for den fornødne lokale ramme om egnsudviklingen de forskellige steder i landet. Vore synspunkter tog sigte på at give de lokale råd inden for områderne, amtsråd og byråd i fællesskab — de myndigheder, der kender de lokale forhold, det lokale behov og de lokale muligheder — beslutningsadgang og opgaver i henseende til planlægning af de mange offentlige anlæg, der skal til, for at udviklingen på en egn kan komme i gang. Vi ønskede, at der blev givet dem mulighed for at træffe en lang række afgørelser på lokalt plan, så man ikke skulle ind i ministerierne for, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen fortalte os, at have tilladelse

til at fælde et træ. Jeg vidste ikke, at det også var nødvendigt, men jeg må tro det, når det ærede medlem nu fortæller det, og jeg forstår altså, at det er mange ting, man skal have tilladelse til. Hermed var der fra vor side fremlagt en detaljeret skitse som oplæg til, at der blev åbnet mulighed for virkelig støtte til en lokal egnsudvikling.

Jeg vil gerne føje endnu to ting til. Vi står formentlig over for en udvikling i mange kommuner, men samtidig foregår der affolkning af landdistrikterne, og hvis vi får den strukturændring i landbruget, som mange forudser, vil den bevirke, at mange mennesker vil være nødsaget til at rejse fra deres bolig på landet og søge andre steder hen. Denne affolkning vil betyde, at vi dels får tomme boliger derude, dels får offentlige anlæg, skoler m. v., med overkapacitet. Det vil være dårlig samfundsøkonomi, hvis der bliver en stor ledig boligmasse her og megen uudnyttet kapacitet. Det vil være meget vigtigt at sætte ind i de landdistrikter, hvor en udvikling som den nævnte kan komme; vi kender allerede enkelte eksempler derpå. Mit parti vil meget gerne medvirke til, at f. eks. loven om lån til industri- og håndværksvirksomheder bringes i anvendelse i disse områder fremfor, som det nok er sket i for stort omfang, anvendes, hvor det lokalt betonedede behov er mindre.

Jeg tror altså, at der er mange områder, hvor vi kan sætte ind, men jeg tror, at den højtærede handelsminister med det foreliggende lovforslag har forset sig på helt gale principper, der vil kunne ødelægge grundlaget for en god erhvervsudvikling mange steder.

Knud Thomsen: Også jeg må begynde med at fastslå det lidt underlige i, at det foreliggende lovforslag kaldes forslag til lov om egnsudvikling, selv om der er tilføjet „m. v.“. Det, den højtærede handelsminister har villet gøre, er jo at videreføre den hidtil gældende egnsudviklingslov og kombinere den med lov af 4. april 1960 om garantier og lån til industrivirksomheder, og til denne kombination har man så villet føje det arbejde, der udføres af landsplanlægningsudvalget, skønt vi jo endnu ikke har nogen landsplan.

Disse kort kan blandes på forskellig måde,